

Mângâierea ca o adiere...

Florin-Cezar CĂLIN

- Sunt viață dar și al tău condamnat!
- Izvorul nesecat cu apă lină!
(ce nu se vrea, de dânsa, renegat),
Ci o necesitate ... (chiar pelină).

Aș vrea să-ți fiu, un soare ce răsare,
- În fiecare zi, de dimineată!
Să văd cum viața noastră ia amploare,
Ivindu-se din norii grei, din ceată.

Să-ți fiu speranța visului ce arde,
Încă mocnit în vatra minții mele.
Sau ploaia ... care picurii să-ți rabde,
Când fulgerele vor cădea din stele.

- Cădereea lor de-acuma cristalină!
Ne vor spăla trecutul de urgii.
- Și vor uita că viața în ruină,
Este, de fapt, scăparea din robii.

Asemeni Lunii mă ascund de raze,
- Sau mă încețoșez în amintiri!
Să văd dacă acestea chiar sunt fraze,
- Rupte din inima unei iubiri!

"- Te pot chiar zgâria razele mele!„
Așa că îmi acceptă mângâieri.
Și ai să vezi că dâNSELE nu-s rele,
Ci mai degrabă simple adieri.

Brăila, august 2017